

ler jeg ikke om, men Resultatst af det meget Arbejde var efter mit Skøn ikke overmaade glimrende. Man blev jo ved at køre videre i det samme Spor. Der var saa godt som ikke en eneste ny Tanke i det, der kom frem fra den arbejdende Kommission, man havde kun omskrevet nogle Brøker, hvorved man fik disponeret ogsaa over $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten foruden hvad der allerede var disponeret over, saaledes at der af de faste Ejendoms-skatter til Staten kun var tilbage $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten og $\frac{1}{8}$ af Bygningsafgiften. Jeg maa dog erkende, at Kommissionens Forslag havde endnu det Gode, at det bragte en Lettelse i den samlede Skattebyrde, idet man i Kommissionen gik ud fra, at Staten kunde taale en Nedgang paa 1,850,000 Kr.

Imidlertid var der det Aar et stærkt Røre, en stærk Bevægelse paa Beskatningsomraadet, samtidig med eller kort Tid efter at vi behandlede det ene Hold Skattelove, fik Landstinget et andet Hold, Ministeriet Sehesteds, og hvor meget man end den Gang havde imod disse sidste, hvor tilbøjelig man end var til at omtale dem haanligt, vare de dog noget af det bedste og forstandigste, der endnu er fremkommen til en Skattereform, navnlig fordi de endnu holdt Haanden over en Skat, som jeg ikke tror, at man burde have rørt ved, nemlig Gammelskatten. Jeg tror, man havde gjort klogt i at lade Gammelskatten ligge paa alle Grundejendomme paa Landet og sørget for at revidere Bygningsafgiften paa en saadan Maade, at den i Forhold til Ejendommenes Værdi kom til at svare til Gammelskatten, saaledes at der ingen Uretfærdighed var i Skattefordelingen mellem By og Land. Den Vej tænkte netop de Sehested'ske Forslag paa at gaa. Disse Forslag gik jo, som det vil erindres, ud paa at indføre en meget moderat Ejendomsskyld, en meget moderat Kapitalskat og en lille, ringe Skat paa anden Indkomst. Ved Siden deraf gik de ud paa helt at afgive og udslette Land- og Ligningsskatten, nedsætte Bygningsafgiften og overføre til Kommunerne $7\frac{1}{2}$ pCt. af Statens Indtægter af Tolden. Jeg tror, at denne Ordning havde været forsvarlig til alle Sider, og den havde tillige det Gode ved sig, at den ligesom de andre Skattelove, om end ikke ganske i samme Omfang, dog gav en Skattelettelse for hele Samfundet af henved 1 Mill. Kr. Landstinget accepterede til en vis Grad Principet i den daværende Regerings Skattereform, men gik, som det vil erindres, ind

paa, hvad man her i de sidste Dage har kaldet, et Vendepunkt i Skattereformen, idet man nemlig stillede Forslag om at afskrive samtlige de nuværende faste Skatter. Ja, jeg erkender, at jeg var enig i den Tanke lige fra først af, maaske lige saa tidlig som Landstinget, netop fordi man alligevel havde lagt Haand paa alle faste Skatter, havde disponeret over dem paa den Bagatel nær, som $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten og $\frac{1}{8}$ af Bygningsafgiften udgøre. Ved at afskrive det hele og paalægge en ny rationel Skat paa faste Ejendomme efter Værdien, vilde man komme til nogenlunde lige og fornuftige Linier i Modsætning til de uhyre Omsvøb, som alle Overføringsprincipper nødvendigvis maa medføre. Imidlertid kom man i Landstinget under Behandlingen af dette Forslag op til at hidføre en Skattelettelse, der var kalkuleret, og vistnok rigtigt, til lidt over 2 Mill. Kr., altsaa en meget betydelig Nedsættelse af den samlede Skattebyrde.

Den nuværende Regerings Forslag, som vi fik til Behandling i Fjor, havde, som det vil erindres, i alt væsentligt fastholdt Landstingets Princip og afskrevet samtlige Skatter paa fast Ejendom samt indført en Formue- og Indkomstskat. Jeg skal ikke komme ind paa nærmere at omtale disse Forslag, da de ere saa vel bekendte, men ogsaa de ville medføre en Lettelse i den samlede Skattebyrde af 1,700,000 Kr. Derimod er man ved de Skattelove, der nu ere vedtagne af Landstinget og ogsaa faktisk kunne betragtes som vedtagne her efter hele den Behandling, Lovforslagene i den senere Tid have faaet, pludselig gaaet over fra en Skattelettelse til en ikke ubetydelig Forøgelse af Skattebyrden. Ved den Skattereform, der om saa og saa mange Timer og Dage vil foreligge vedtagen og stadfæstet, afskriver man ligesom tidligere $10\frac{1}{2}$ Million faste Skatter, paalægger samtidig en Formueskat af 0,6 p. m., en Indkomstskat, hvis Størrelse vil vende fra i Fjor, og en Ejendomsskyld af 1,1 p. m.

I Parentes vil jeg bemærke, at naar der fra enkelte Sider er blevet anket over, at denne Størrelse, 1,1 p. m. af Ejendomsskylden, skulde være for stor og skulde indbringe mere, end det, der var kalkuleret tidligere, da Besætning og Inventar skulde regnes med, og da den var ansat til kun $\frac{3}{4}$ pro mille, til de Medlemmer altsaa, der mene, at pro millen ikke alene vil indbringe tilstrækkelig Ækvalent for det, som gaar bort derud, at Besætning og Inventar er undtaget, men endog det Plus, som man an-